

Ріка з Копетдагу, стрімка і студена.
Упала до ніг невисокого клена.

А він, учепившись корінням в каміння,
Висить над проваллям, де хвиль клекотіння.

Скажу співчуваючи: «Клене мій, брате,
Невже не міг ліпшого місця обрати?»

Одмовить спокійно: «Товаришу-брате,
Я тут народився, тут буду вмирати.

Негоже шукать мені ліпшої долі,
Бо хто ж звеселить оці урвища голі?»
